

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

סיוע לשלוחים לארץ הקודש מר אוריאל רונד

במינה, לראות בפעם הראשונה בחיי כמות כזו של אנשים רוקדים ושרים יחד כאיש אחד. זה משהו שלא אשכח לעולם.

בחנוכה שלאחר אותו שמחת תורה, התקשר אלינו למשרד מזכירו של הרבי הרב בנימין קליין ואמר שהתקבלה החלטה לשלוח קבוצה של משפחות ובחורים רווקים לארץ ישראל. מועד הנסיעה שלהם נקבע ל' שבט - תאריך שבהמשך התברר לי משמעותו כיום פטירת הרבי מליובאוויטש הקודם, אדמו"ר הרי"צ, והיום בו קיבל הרבי את הנהגת תנועת חב"ד.

היה מדובר בפרק זמן של פחות מחודשיים, ואנחנו לא היינו מורגלים לעבוד בלוח זמנים כל כך קצר ולחוצץ. שאלנו האם אפשר אולי לדחות את נסיעתם בעוד חודש לפחות, כדי שנספיק לארגן את הדברים, אך מזכירי של הרבי, הרב קליין והרב גרונר הסבירו לנו שניהם שאת החלטת הרבי אין להשיב.

זמן קצר אחר כך התבקשתי להגיע למרכז חב"ד כדי להיפגש עם הרבי ולהסביר לגבי סדרי העבודה שלנו ומה נדרש מהמועמדים לעלות לארץ. הגעתי בשעות אחר הצהריים, ומיד אחרי תפילת מנחה הוכנסתי אל לשכתו של הרבי בלוויית הרב קליין.

הרבי ישב מאחורי שולחן עץ רחב, והוא הזמין אותי להתיישב מולו. הדבר הראשון שמשך את תשומת לבי היו עיניו המבהיקות של הרבי. הוא הביט בי במבטו החודר, וחשתי כאילו הוא רואה את כל מה שעובר לי בראש. הייתה זו תחושה מדהימה, והשיחה עם הרבי הייתה ממש מהפנטת.

הרבי שאל לשמי, והתעניין ברקע שלי. הוא שאל מה הביא אותי לארצות הברית, והאם אני מרוצה מהתפקיד. בין היתר סיפרתי לו על המאורעות הקשים שעברו עלי במהלך מלחמת יום הכיפורים, שהיו חלק מהשיקול בהחלטה שלנו לנסוע לשליחות לארה"ב. הרבי האזין בקשב רב וראיתי בעיניים שלו את ההבנה הגדולה שלו לדברים שסיפרתי.

אחר כך אמר לי הרבי על החלטתו לשלוח לראשונה שלוחים לארץ ישראל - הוא לא השתמש בביטוי 'עלייה' - ובהמשך הבנתי שהמטרה העיקרית מבחינתו היא שאלו שלוחים שנשלחים ארצה כדי לפעול ולהשפיע שם.

הרבי שאל לגבי הפרוצדורה הרגילה שלנו, והתעניין בהיבטים הפרקטיים של הדברים - מה אפשר לסדר מראש כבר בארצות הברית, ומה הדברים שצריך לסדר בארץ. הסברתי שאנחנו מבקשים מהמועמדים למלא טפסים, ואחר כך מראיינים אותם, ואם יש בעיות מנסים לסייע בפתרון. כמו כן אנחנו משתדלים לסייע לעולים בנושא של דיור מתאים והשמה בתעסוקה בהתאם להכשרתם המקצועית.

הסברתי לרבי שעל פי רוב, הנוהל הרגיל הוא שהתהליך נמשך תקופה ארוכה בהרבה מזו שהוקצתה לנו, ושאלתי אם אולי אפשר לדחות את

בשנת תשל"ה (1975) נסעתי עם משפחתי לארצות הברית כשליח עלייה מטעם משרד העלייה והקליטה הישראלי, וניהלתי עם חברי חיים אדלשטיין ז"ל את משרד העלייה בברוקלין, שנחשב למשרד גדול מאוד. תפקידנו היה לסייע למי שהתעניינו בנוגע לאפשרות של עלייה מארצות הברית לארץ ישראל, לבדוק את ההתאמה שלהם ולסייע להם בכל תחום שרק אפשר, בעיקר בתחום הגשמי והכלכלי. במסגרת תפקידי גם הייתי יוצא מדי פעם להרצאות בקהילות היהודיות השונות באזור מדינת ניו יורק ומסביר בנוגע להליך העלייה לארץ.

כשהגיע שמחת תורה של שנת תשל"ו (1975), הוזמנתי להשתתף בהקפות שהתקיימו ב-770. בחול עושים שני ימי חג - שמיני עצרת ושמחת תורה - אבל עבורנו הישראליים היה זה כבר "איסרו חג" - יום החול הראשון שאחרי החג האחרון, כך שיכולנו להגיע למקום ברכב. אני זוכר שכשהגעתי ונכנסתי לבית המדרש, היה המקום מלא עד אפס מקום - אי אפשר היה להכניס עוד מחט לאולם. לא הייתה ברירה, ופשוט השכיבו אותי והעבירו אותי כך במצב מאוזן מעל לראשי האנשים עד לבימה שבקדמת בית המדרש.

על אותה בימה עמד הרבי, ולצדו עמדו אורחים נוספים - דיפלומטים ואנשי הקונסוליה הישראלית בניו יורק, והרבי לחץ את ידו של כל אחד ואחד, ושאל מה שמו ומה תפקידו. אני זוכר שגם שופט בית המשפט העליון מר חיים כהן נכח שם אז. כיבדו אותו להחזיק ספר תורה גדול וכבד, והוא רקד איתו זמן ממושך. בכלל, הייתה זו עבורי חוויה מיוחדת

<<

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, 'תמקדו פרסומי JEM בכל שבוע
באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות | רעיונות אישים

מועד העלייה, או שתיסע תחילה קבוצה קטנה בלבד והשאר יצטרפו בהמשך, כדי שנספיק לעשות את הכל בצורה מסודרת ויעילה. הרבי הסביר שזה לא בא בחשבון, ושכל הקבוצה תיסע יחד ב"י שבט.

אגב, זהו תאריך משמעותי מאוד גם עבורי באופן אישי, שכן זהו יום הפטירה של אבי, שנפטר כשהייתי בגיל בר מצווה. לכן, ראיתי סמליות מסוימת בכך שאני מסייע לקבוצה של אנשי חב"ד שעולה לישראל ב"י בשבט.

לקראת סוף השיחה אמר לי הרבי שאנשי הקשר שלנו יהיו המזכירים שלו, ואני ראיתי בעובדה שהטיל את הטיפול בנושא על האנשים שעובדים הכי צמוד אליו ביטוי לרצונו של הרבי שהכל ילך כשורה. לסיום הרבי בירך ואיחל שהקבוצה הזו תצליח בהשתקעותה בארץ ובפעילויות שלהם שם, וגם איחל לנו הצלחה בטיפול בהם, ובכלל בפעילותנו בארצות הברית.

נכנסנו למוד פעולה מזורז כדי להספיק לטפל בכל האנשים. ייחסנו חשיבות רבה לקבוצה הזו, הן מצד יחסי הציבור שיש בקבוצה בסדר גודל כזה לפעילות מחלקת העלייה, והן מצד החשיבות הרבה שייחסו אנשי חב"ד לנסיעה של קבוצה זו.

קיבלנו רשימות של שמות האנשים ומספרי הטלפון שלהם, וזימנו אותם לפגישות במשרדנו בברוקלין. אמנם מרווח האפשרויות די צומצם מראש, כי הוחלט שכל המשפחות ייסעו לצפת, ואילו הבחורים ייסעו לירושלים - אבל עדיין היה צורך להיפגש עם כולם, וכדי לזרז ולייעל את העניין קבענו פגישות קבוצתיות, שבהן אפשר יהיה לתת את כל ההסברים במלואם.

לפגישות הללו הגיעו הנשים, שטיפלו יותר בצדדים הטכניים של המעבר. הסברתי להן את כל המידע בנוגע למכשירי חשמל, שאותם הרבה יותר משתלם לרכוש ולהביא מארצות הברית, מכיון שבתור עולים יהיה להם פטור ממיסי הייבוא הגבוהים שהיו אז בארץ. מצד שני, הסברתי לגבי המגבלה של מתח החשמל השונה, והפניתי אותן לחנויות שבהן אפשר לרכוש מכשירים מתאימים. כמו כן הסברתי לגבי הריהוט, שייקחו בחשבון שהדירות בארץ הרבה יותר קטנות מאשר בארצות הברית.

לא אשכח שאחת הנשים ממש פרצה בכבי, והסבירה שבדיוק הזמינו הריטים חדשים. עכשיו התברר לה שלא יתאימו לארץ, והיא לא ידעה מה לעשות. בכלל ישבנו אז כמה שעות, ומתוך השאלות הרבות שהן שאלו הרגשתי שלמרות שמחתן ורצונן לנסוע לארץ בשליחות הרבי, השינויים והאתגרים הכרוכים בכך לא קלים עבורן.

למחרת התקשר אלי הרב בנימין קליין, ושיתפתי אותו בהתרשמות שלי, וגם סיפרתי לו את הסיפור לגבי אותה אישה שפרצה בכבי. כעבור כמה ימים הוא התקשר וסיפר לי שהעניין הובא לידיעת הרבי, והוא הציע שאת הרהיטים שהוזמנו תקנה מהם משפחה בארצות הברית, ובתמורה יוכלו לממן את רכישת הרהיטים בארץ - וכך באה הבעיה הזו על פתרונה.

למרות הקשיים, התרשמתי מאוד מהנחישות של הזוגות הצעירים הללו לבוא ולבצע את פקודת הרבי - מבחינתם, לא הייתה בכלל שום שאלה שהם עולים לארץ. הנושא הזה של השליחות ממש בער בעצמותיהם, והם חשו שמחה גדולה על כך שהם נבחרו וזכו להיות אלו שבאים לארץ ישראל כשלוחיו של הרבי.

ביום הנסיעה, י"א בשבט, התפצלנו אני והשותף שלי - הוא נסע להיות עם הקבוצה בפרידה שלהם מ-770, שם התקיימה התוועדות של הרבי, ואילו אני נסעתי לשדה התעופה כדי לתאם את העניינים שם. מראש תואם עם אחד מערוצי הטלוויזיה הגדולים שישלחו לשדה התעופה צוות

שישדר בשידור ישיר ידיעה חדשותית על קבוצת השליחים האמריקנים הללו שנוסעים לארץ ישראל.

השעה היעודה להגעתם חלפה, והמפיקה נלחצה והסבירה לי שחלון הזמן שלה מוגבל, ושאלם הם לא יגיעו בדקות הקרובות הם כבר לא יוכלו לשר. ניסיתי להרגיע אותה, אבל הדקות חלפו והם לא נראו באופק. אז לא היו אמצעי קשר ניידים כמו היום, ובינתיים היא כבר נתנה הוראה לצוות שלה להתחיל לקפל את כל הציוד. בדיוק אז שמענו מבחוץ קולות שירה והבנו שהאוטובוס שלהם הגיע.

אחד מאנשי צוות ההפקה רץ להגיד להם שיבואו דבר ראשון להצטלם ואחר כך יטפלו ביתר הסידורים, ואכן הם באו, שרו ורקדו והספיקו לשר את הידיעה הזו בשידור ישיר. אחר כך הם המשיכו לצ'ק אין, שם נפרדתי מהם לשלום והם המשיכו בדרכם לישראל. המפיקה הגיע אלי אחר כך ואמרה לי שדבר כזה היא בחיים עוד לא ראתה. היא פשוט לא האמינה שתוך זמן כל כך קצר החבורה הזו הגיעה והתארגנה לצילומים.

כעבור שנה נאמר לנו שתהיה קבוצה נוספת שמתארגנת לנסוע ארצה בשליחות הרבי. גם אז הגעתי לפגוש את הרבי, אבל הפעם הייתה זו פגישה הרבה יותר קצרה, והרבי שאל אם היה לי קשר כלשהו עם אנשי הקבוצה שעלו בשנה הקודמת. הסברתי שבדרך כלל יש קשר רק במקרים חריגים, אם יש בעיות, ושככל הידוע לי הקליטה של הקבוצה הייתה מוצלחת.

התרשמתי עד כמה היה חשוב לרבי שהשלוחים שלו ייקלטו בארץ בצורה מיטבית, כדי שיוכלו לפעול שם באופן היעיל והקל ביותר ולהצליח לחזק את העם היושב בציון.

מר אוריאל רונד ז"ל, עבד שנים רבות במשרד התחבורה, ושימש שליח עלייה בארצות הברית מטעם הסוכנות היהודית בשנים תשל"ה-תשל"ח (1975-1978). הוא רואיין בביתו בירושלים בחודש אייר, תשע"ח (2018).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב ש"י מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ז (1976) — באמצע סדר ההקפות של ליל שמיני עצרת, לפני ההקפה החמישית, ניגש הרבי לפינת הבימה עליה עמד ונשא שיחה קצרה בה דיבר על שייכותה הנצחית של חברון עיר האבות לעם ישראל, ולסיום הזמין את כל הלוויים - שהרי חברון היא אחת מערי הלוויים - להוביל את ההקפה. למחרת הגיעה ל-770 משלחת דיפלומטים מהקונסוליה הישראלית להפקות של ליל שמחת תורה, והרבי שוחח עם מר חיים הלוי הרצוג, אז שגריר ישראל באו"ם ולימים נשיא מדינת ישראל, וביקש ממנו למסור את המסר הנ"ל על אודות חברון לעצרת האו"ם.¹ כ"ב בתשרי

1 שיחות קודש תשל"ז, חלק א, עמ' 102

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד